

Uti af brottets neklighet.
Kastet följas uti spår
Gott jag på löslighet.
Snappast hunden i jungfrun

En som jag uppfostrad blef;
Kunde det väl annat vara,
Satan mig godtygligt dröf.
Känsleban i sin snara
Men som mig besegrade.
Gyllsten jag väl trostat hade,
Sag ju om den frestelse,
Du, som jag det brott jag gjorde,

Städa mig mitt, orone andel
Var du då så strakt tillredes?
Kron uti min bön sig blande,
Du jag blit i Gud tillfredes!
Sa, jag tror att Gud förläter,
Du han vill ej straffas dö.
Gud! jag beder att du är
Gott jag beder att du är
So, att jag i din gunst och nåd
Känste finnas han ej till.
Gud mig ingen tröst vill fända;
Gud jag beder att du är
Gott jag beder att du är
Gott jag beder att du är
Gott jag beder att du är

Natt och dag jag vill arbeta
På mitt räddningsmedel; men
Mätte ingen det så meta
Förr'n jag funnit friheten.

Fjerran till bortgömda lunder
Skulle jag min tillflykt ta,
Ägna alla mina stunder
Endast Gud, blott Gud, att ja!

Endast godt jag skulle göra,
Och afbedja jemt mitt brott,
Och till slut Gud skulle höra,
Ge mig lugnets ljusna lott.

Dod, hvad hjälper det att gråta!
Nej, att nej! förhärskelse
Att det enda mig fan bäta.
Gjelp mig, Satan, i min ro.

Nej, du vill mig blott bekraga,
Kasta skamma i min själ!
Ärma hjerta, gåt och slaga!
Du förlorat har ditt väl.

Gud är rättvis, men han läter
Gå och godhet gå för rätt.
Gå en annan skamma åter
Kalar och gör hjerta lätt.

Gud är god, men rättvis sken,
Svarar mig en inre röst.
Ärma själ och hjerta, bäst
Att för er ej finnes tröst.

Nej! jag vill tillusen gånger
Bedja, gråta, gråta blod,
Kunde jag blot mitt blod änge
Gud försona. Gud är god!

Nog att jag min fader mördat:
Hvem hennes? Nej, o nej!
Och poft för'n jag u arödrat
Sanningen, så jag ej.

Var jag, böt jag väl besträva?
Gud, Gud, Gud, Gud, Gud, Gud,
Gott jag beder att du är
Gott jag beder att du är

GS 1636

Klago-Wisa

från

Fängelset,

af

en ung flicka, som afdaga-
tagit sin Fader med gift.

Fjerde Upplagan.

Öfversjö 1846. Tryckt hos A. Nilsson.

Med laglig förlagsrätt.

Pris: 1 Riksdaler banco.

Men han vill icke draga
Sådan till en annan värld,
Sådan halv mig bort tillaga
Andra gång hans hälsanfar.

Döljande mitt djupa hat,
Så hans plågor jag mig stöbe,
Gjett till i min faders mat,
Medlet som, och gift jag stöbe

Planen för mitt svarta brott,
Uti mörkrets djup jag döljde
Svartande mig medel blott,
Doch hans råd jag villigt följde; —

Trosta i mitt öfverdåd,
Att båd' Guds och menstors lagar
Som så fatan med sitt råd,
Så förgingo år och dagar.

Spårade till eget hus,
Doch för sin faml i en pina,
Var han allid i sitt rus,
Svår och elat mot de fina

Ärlet för hans öfverger,
För min pappa, som blott närde
Men misshandling desto mer
Svårslig wärde jag ej lärde,

Uti ondskans djupa skatt,
För att jag allier mig släkte
Sugen på mig en gäst att,
Sugen mig en svärning släkte,

Äfwen nu jag såg hans plågor
Med ett hjerta oförtryckt,
Doch han dog. — Men hafwets vågor
Borde blifwit min tillflykt.

Så, om hafwets kalla bölja
På mitt lif då gjort ett slut,
Då jag skulle funnat bölja
Hwad jag ej vill säga ut.

Unde ande, är du åter
Framme med ditt falska råd!
Nej, på Gud jag mig förlåter,
Dusäglig är hans nåd.

Snart den tunga dörren gniflar,
Doch jag förs till tings igen,
Der med hårda ord mig giflar
Stränge, bistre domaren.

Gömmen mig, i bystra murar!
Verldens blickar djupt mig slå.
Tigern, som på rofwet lurar,
Heldre jag i famn vill gå.

Doch dock ut i werlden illa
Wille jag, en flykting bli.
O, hur skall jag bodeins bila
Kunna undgå och bli fri.

Rätta lilla, du som gnagar
Muren der! gör hålet stort,
Doch jag vill med mina naglar
Hjelpa dig, blott flynda fort!

Du ser biff hur det är släkt,
Men, tillfader i det högä,
Verlden redan bomen släkt;
Domstolen tror min ofstid föga,

Ja ett miff härdnadadt släkt,
Måste jag ofstid agera
Doch litet för menstors-rätt
Samvetegeval min släkt martera,

I din stränghet med mig gå.
Mådes ej till doms, o Herre,
Än det mig förlåtas må.
Gud, min Gud! mitt brott är wärdet

För det onda jag begått.
Doch hur jag skall undgå lagen
Uti min tanke är mitt brott,
Sjems är natten, tung är dagen!

Sitter jag med bystert sinn.
Men en fänge uti buren
Löder både ut och in;
Rättan gnagar fängelsemuren,